

SARAH BAILEY

**HET
DUISTERE
MEER**

Thriller

Vertaald uit het Engels door Jetty Huisman

VOORPUBLICATIE

Colofon

Oorspronkelijke titel: *The dark lake*

Copyright Sarah Bailey 2017

First published by Allen & Unwin, Australia, in the English language, 2017

© 2019 Nederlandse vertaling Jetty Huisman en Uitgeverij Marmer BV

Vertaling: Jetty Huisman

Omslagontwerp: Buro Blikgoed

Omslagbeeld: Valentino Sani | Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

ISBN: 978 94 6068 430 2

E-ISBN: 978 94 6068 721 1

NUR: 305, 331

Woeste extase kent een woeste afloop.
Ze sterft al jubelend, als vuur en kruit
Die door hun kus vergaan.
William Shakespeare, *Romeo en Julia*, II.6.

[Vertaling Gerrit Komrij, uitgeverij Bert Bakker Amsterdam, 1988]

NU

Als ik terugdenk aan die zomer, dan maakt er zich iets los in mijn hoofd. Net of er daar een knikker rondstuitert, alsof mijn brein een flipperkast is. Ik probeer dat rollen niet te lang te laten doorgaan. Anders word ik een beetje gek, knijpt mijn keel zich dicht en krijg ik doodgewone dingen niet meer voor elkaar, zoals een kop koffie bestellen of Bens veters strikken. Ik weet dat ik moet proberen het te vergeten. Het achter me moet laten. Dat zou ik anderen in mijn situatie aanraden. Het zou waarschijnlijk beter zijn als ik verhuisde, wegging uit Smithson, maar ik ben nooit goed geweest in opnieuw beginnen. Loslaten vind ik lastig.

Overdag valt het wel mee. Soms dwalen mijn gedachten tijdens een bezigheid opeens naar haar en dan begint het balletje heen en weer te schieten in mijn hoofd en val ik midden in een zin stil, of vergeet ik gas te geven als het verkeerslicht op groen springt. Toch kan ik het gevoel meestal van me afschudden en doorgaan met wat ik aan het doen was zonder dat iemand het merkt.

Ongelooflijk wat je allemaal verborgen kunt houden als je dat wilt.

Maar soms, 's avonds laat, sta ik mezelf toe over de gebeurtenissen na te denken. Door te denken. Ik herinner me de drukkende hitte. Ik herinner me de waanzin in mijn hoofd en de angst die bonkte in mijn borst. En ik herinner me Rosalind, uiteraard. Altijd Rosalind. Ik lig op mijn rug en ze verschijnt op het plafond van mijn slaapkamer, als een diavertoning die onverlicht wordt weergegeven. Ik klik door de afbeeldingen: Rosalind op de basisschool met hoog opgetrokken sok-

ken; lopend op Ayres Road naar de bushalte, haar rugzak op en neer dansend; een sigaret rokend aan de rand van het sportveld van school; dronken op het feestje van Cathy Roper, haar ogen zwaar omrand met eyeliner.

Rosalind op ons debutantenbal, in een witte jurk.

Rosalind die hem kust.

Rosalind op de autopsietafel, haar lichaam opengelegd.

Ik weet niet eens meer of het beelden uit mijn geheugen zijn of dat ik die tijdens het onderzoek heb gezien. Na een tijdje lopen de dingen in elkaar over. Soms gooi ik alles door elkaar en verschijnt Ben op het plafond van mijn slaapkamer, opengesneden op de autopsietafel. Als dat gebeurt sta ik op, doe het licht in de gang aan en ga naar zijn kamertje om even bij hem te kijken.

Toen alles achter de rug was, wilde ik een nieuwe start maken. Niet langer onder het verleden gebukt gaan. Maar dat was moeilijk. Veel moeilijker dan ik had verwacht. Er was zo veel gebeurd, die zomer. Dat leeft voort, ergens binnen in me, kronkelend als een levend dier.

Het is vreemd, maar ergens lijkt ik haar te missen.

Ik mis een heleboel mensen.

Eén herinnering waarvan ik zeker weet dat die echt is, is die aan een les Engelse literatuur tijdens ons examenjaar. Het was warm en de ramen van het klaslokaal stonden tegen elkaar open. Ik kan het briesje nog voelen dat om ons heen speelde terwijl mevrouw Frisk door het lokaal dwaalde en vragen op ons afvuurde. We behandelden *Romeo en Julia* van Shakespeare. Deze lessen Engelse literatuur waren anders dan die van voorgaande jaren. Als je het zo lang had volgehouden nam je het vak serieus. Zelfs de jongens letten meestal op. Niemand gniffelde tijdens de liefdesscènes, zoals een paar jaar daarvoor.

Rose zat altijd helemaal vooraan, haar dikke karamelkleurige haar golvend over haar kaarsrechte rug, het resultaat van vele jaren balletles. Ik zat altijd bij de deur aan de andere kant van het lokaal. Vanaf die plek kon ik haar zien. Naar haar perfecte bewegingen kijken.

‘Waarom denken jullie dat Shakespeare zegt: “Woeste extase kent

een woeste afloop”?’ Het zweet parelde op mevrouw Frisks voorhoofd terwijl ze het lokaal rond liep en door plassen zonlicht stapte.

‘Dat is onheilspellend bedoeld, toch?’ opperde Kevin Whitby. ‘Je wéét vanaf het begin al dat het slecht met ze afloopt. Shakespeare wil dat je dat begrijpt. Hij geeft het publiek graag een flinke waarschuwing om ze voor te bereiden. Tegenwoordig zou hij retegoede anti-drugsspotjes maken.’

Er borrelde zacht gelach op in het klaslokaal.

‘Zeker, het is een waarschuwing, maar ik denk niet dat hij daarmee wil zeggen dat ze moeten ophouden.’

Iedereen viel stil toen het lieflijke stemgeluid van Rose klonk. Zelfs mevrouw Frisk bleef staan.

Rose leunde naar voren boven haar aantekeningenschrift. ‘Want even verderop zegt Shakespeare: “Ze sterft al jubelend, als vuur en kruut die door hun kus vergaan.” Hij wil zeggen dat alles consequenties heeft. Dus niet per se dat het niet de moeite waard is. Volgens mij suggereert hij juist dat iets soms toch de moeite waard kan zijn.’

Mevrouw Frisk knikte enthousiast. ‘Rose stipt hier iets belangrijks aan. Consequenties spelen een grote rol bij Shakespeare. In al zijn toneelstukken draait het om personages die afwegingen maken en vervolgens hun gedrag bepalen op basis van hun keuzes.’

‘Die keuzes waren meestal niet zo geweldig’, zei Kevin. ‘Ze zaten er allemaal behoorlijk vaak naast.’

‘Daar ben ik het niet mee eens.’ Rose keek Kevin aan met een blik die je zowel vriendelijk als geïrriteerd kon opvatten. ‘Romeo en Julia kozen voor elkaar, vanaf het allereerste begin, ook al wisten ze dat het waarschijnlijk niet goed zou aflopen.’ Ze glimlachte naar mevrouw Frisk. ‘Ik bewonder zo’n sterke overtuiging. Bovendien zou het kunnen dat de korte tijd dat ze samen gelukkig waren, voor hen zwaarder woog dan alle gelukkige momenten die ze anders zouden meemaken, als ze hun hele leven apart van elkaar doorbrachten.’ Ze haalde met een sierlijk gebaar haar schouders op. ‘Nou ja. Dat zijn maar wat gedachten van mij.’

Ik denk vaak aan die dag terug. Het frisse, geurige briesje dat het lokaal binnenwaaide terwijl we over het verhaal van die twee jonge geliefden discussieerden. Rose in het zonlicht, met haar mooie gezicht dat niets verried. Haar elegante hand die aantekeningen maakte, in haar handschrift dat vergeleken met mijn eigen hanenpoten perfect was. Zelfs toen al was ze een mysterie dat ik wilde ontraadselen.

Even was ik alleen bij haar in de autopsiezaal. Ik was buiten zinnen. Niet mezelf. Voordat ik me kon bedwingen boog ik me naar haar toe en vertelde haar alles. De woorden stroomden uit mijn mond terwijl ze daar lag, haar lange, vochtige haar hangend over de rand van de stalen tafel. Haar glazige ogen die nietsziend naar het plafond staarden. Ze was nog steeds zó mooi, zelfs nu ze dood was.

Die ochtend raasden onze geheimen rond in de helderwitte ruimte. Toen ik daar naast haar stond te wiebelen op mijn voeten, besepte ik hoezeer ik hierbij betrokken was, welk gevaar haar dood voor mij kon betekenen. Ik keek nog een laatste keer echt goed naar Rosalind Ryan, haalde diep adem, zette me schrap en liet me opnieuw haar wereld in trekken. Ik zakte weg en zonk steeds dieper, tot ik volledig kopje-onder was.

1

Zaterdag 12 december, 7.18 uur

Connor Marsh rent in een constant tempo een rondje aan de oostkant van Sonny Lake. Hij werpt een blik op zijn horloge. Zijn snelheid is uitstekend en het voelt goed om het huis uit te zijn en in de frisse buitenlucht te rennen. De kids waren door het dollé heen vanmorgen; ze waren al om zes uur wakker en stuiterden nog door de kamer toen hij een uur later wegging. Het huis is veel te klein met twee kinderen, zeker met jongens, denkt hij. En Mia had zo'n rothumeur. Ongelooflijk dat ze zo tegen hem was uitgevallen omdat hij het volgende weekend gaat vissen. Hij was al jaren niet meer weg geweest en bracht de jongens al ruim twee jaar lang elke zaterdagochtend naar voetbal of rugby. Connor trekt een gezicht uit frustratie; ze kan zo onredelijk zijn.

Zijn voeten roffelen in een gelijkmatig ritme over het stoffige pad. *Eén, twee, één, twee.* Connor merkt vaak dat hij telt als hij probeert niet te letten op het feit dat hij rent. Zijn beenspieren branden sneller dan vroeger en het is nooit meer helemaal goed gekomen met zijn enkel nadat hij een paar jaar geleden op het werk van een ladder is gevallen. Toch heeft hij een betere conditie dan de meeste mannen van zijn leeftijd. En een flinke bos haar. Veel om dankbaar voor te zijn.

De dag ontwaakt nu echt. Connor vangt af en toe een glimp op van de zon door de warrige kruinen van de eucalyptusbomen. Het wordt weer een bloedhete dag. Er klinken trillers van vogeltjes op de uitkijk en de slaperige nevelslierten boven het meer beginnen op te

lossen. Connor zucht. Om tien uur moet hij de jongens naar een verjaardag brengen van een kind dat vijf wordt, en 's middags naar een partijtje van een zevenjarige. De weekenden zijn tegenwoordig wel anders. Hij zou er heel wat voor overhebben om met een biertje in alle rust cricket te kunnen kijken.

Connor trapt boven op een stok. Die springt omhoog en maakt een kras op zijn scheen.

'Shit.' Hij struikelt even en hervindt dan zijn evenwicht. De snee prikt en er verschijnt een dunne rode streep. Hijgend gaat hij langzamer lopen. Dat tweede rondje laat hij nu maar zitten, hij moest sowieso maar eens terug naar huis en helpen om de jongens klaar te maken voor hun feestjesmarathon. Al lopend zet hij zijn handen in zijn zij, terwijl zijn hartslag daalt en hij hortend door zijn mond ademt.

Een eend vliegt laag met gespreide vleugels over het water. Afval slingert langs de randen van het meer. Chipszakjes en colaflesjes zitten vast tussen stenen en verzonken takken. Door het warme weer heeft het meer zich teruggetrokken van de oevers. Boomwortels zijn bloot komen te liggen en lijken net elektriciteitskabels. Connor speurt het water af. Hij moest hier echt vaker gaan hardlopen, weer in het ritme komen. Hij herinnert zich nog dat hij hier jaren geleden kwam voor atletiektraining, en rondjes op het parcours liep voor schooltijd, de spierpijn in zijn dijen. Hij ziet het gapende gat van de afwateringsbuis, pikdonker in het blikkende licht, daar waar de pijp in de aarden wal rond het meer verdwijnt. Een stukje verderop ziet Connor dat er iets aan de rand van het water is blijven steken; het lijkt wel van stof. Hij tuurt ernaar en beseft dan dat hij naar haren kijkt die om een rijtje rietpluimen drijven. Hij blijft als aan de grond genageld staan. Het lijkt wel mensenhaar, het blonde haar van een vrouw. Zijn hartslag gaat opnieuw omhoog. Zijn benen en armen voelen opeens broos. Met twee passen naar voren wordt het bevestigd: er ligt inderdaad een vrouw in het meer, met haar gezicht naar beneden. Telkens als er een rimpeling over het meer trekt, worden blote witte armen zichtbaar en er drijven rode rozen met lange stelen op haar watergraf.

Een troep zwanen kijkt vanonder de oude houten brug naar Connor. Een van de vogels stoot een diepe, angstaanjagende kreet uit.

Connor valt op zijn knieën en is even bang dat hij moet overgeven. Zijn ademhaling wordt langzamer en dan weer sneller. Hij kijkt naar het lijk, maar wendt meteen zijn blik weer af. Bijna zonder nadenken belt hij het noodnummer en houdt zijn telefoon bij zijn oor.

2

Zaterdag 12 december, 7.51 uur

Ik sta onder de douche met mijn hoofd tegen de muur geleund terwijl er bloed uit me sijpelt. Ik had ingeschat dat ik zo'n zes weken ver was, maar wist het niet zeker. Ik vraag me af of dit door mijn ontkenning komt; door mijn totale onwil het te aanvaarden. Het wanhopige verlangen dat het niet waar was. Het bloed vermengt zich met het water voordat het in de afvoer verdwijnt en ik knijp mijn ogen dicht en wilde dat ik weer een klein meisje was, ingestopt in mijn bed, en dat mijn moeder met getuitede lippen een zachte kus op mijn voorhoofd drukte.

God, wat mis ik haar.

Scott is vanochtend vroeg van huis gegaan om de verkeersdrukte voor te zijn. Hij heeft een klus van een paar weken als betonwerker weten te bemachtigen bij een groot woningbouwproject aan de noordkant van Paxton, een stad zo'n dertig kilometer ten oosten van Smithson. Ben is bij mijn vader; hij heeft vannacht bij hem geslapen omdat wij allebei vroeg op moesten. Pap wordt nu waarschijnlijk besprongen. Ben wil 's ochtends altijd dolgraag kroelen.

Ik hoor dat mijn telefoon gaat, maar ik kom niet in beweging. De koele tegels voelen stevig en geruststellend tegen mijn huid als ik mijn gespreide handen naast mijn gezicht leg. In een poging me te concentreren. Tot mezelf te komen. Na een poosje til ik mijn hoofd op. Het duurt even voordat ik weer scherp zie. Mijn buik doet zeer, de pijn nestelt zich diep in mijn binnenste.

Ik ben uitgeput. Ik voel me los van mijn lichaam. Van mijn geest.

Ik weet dat ik waarschijnlijk naar het ziekenhuis zou moeten, maar ook dat ik dat waarschijnlijk niet doe.

De badkamer hangt vol stoom. Het bloeden lijkt minder te worden. Ik was mezelf zorgvuldig en draai de kraan dicht. De buizen trillen in de muur. Ik stap onder de douche vandaan en sla een donkergrijze handdoek om me heen. Ik kijk in de spiegel, maar zie alleen mijn vage omtrek in de nevel. In de slaapkamer gooi ik het dekbed dicht en schop er een slipper onder, en als ik opnieuw een scherpe pijnscheut voel sta ik even stil en buig me voorover om op adem te komen. Ik kleed me snel aan, doe een maandverband in mijn slipje en trek dan een zwarte spijkerbroek, een effen grijs T-shirt en zwarte laarsjes met lage hakken aan. De temperatuur loopt al op en het restje warmte van gisteren dat nog in huis hangt, voelt onaangenaam. Ik schenk een glas water in en slik een paar nurofenetjes. Dan staar ik een ogenblik naar de muur en denk aan alle klusjes die ik vandaag moet doen: wat administratie, een paar rapporten afmaken, een cold case waarvan Jonesy heeft gevraagd of ik ernaar wilde kijken. Ik zie mijn bureautje voor me, midden in de centrale ruimte van het politiebureau, en wilde dat ik een eigen kantoortje had. Mijn telefoon gaat weer als ik mijn haar droog sta te wrijven: het is Felix, en als ik zijn naam op het scherm zie schiet er van alles door me heen.

‘Ja, hoi.’ Ik probeer opgewekt te klinken. ‘Ik kom eraan. Ik ga net de deur uit.’

‘Kom direct naar het meer, Gem’, zegt hij, en ik geniet ervan hoe melodieus hij, met zijn accent, mijn naam uitspreekt.

Ik probeer te begrijpen wat hij zegt. ‘Hoezo? Wat is er gebeurd?’

‘Er is een lichaam gevonden. Van een lerares uit Smithson. Een zekere Rosalind Ryan.’

De kamer kantelt. Ik plof op het bed en grijp naar mijn keel, dwing me te blijven ademhalen. Felix praat zonder iets te merken verder. ‘Ze blijkt hier ook op school te hebben gezeten. Van jouw leeftijd. Je hebt haar waarschijnlijk wel gekend.’

Smithson, gelegen tussen hoge bergketens, is een kleine, groene oase te midden van uitgestrekte geelbruine Australische boerenakkers. Het stadje vangt ironisch genoeg regen uit de bergen op die de omringende boerderijen juist zo hard nodig hebben. Smithson is in de afgelopen tien jaar erg veranderd. Carling Enterprises, een grote levensmiddelenfabrikant, heeft eind jaren negentig toen ik net van school kwam, een conservenfabriek gebouwd aan de rand van de stad. Het enorme zilveren complex ziet er nu al hopeloos verouderd uit, maar toch is het er een en al bedrijvigheid. De fabriek put de omringende landerijen uit, grist het fruit van de bomen en rukt de groenten uit de grond, en in ruil daarvoor braakt ze jaarlijks meer dan tien miljoen blikken groente en vruchten uit. Al die productiviteit heeft het inwonertal van Smithson langzaam maar zeker van een bescheiden vijftienduizend doen groeien tot bijna dertigduizend. Fabrieksarbeiders, vrachtwagenchauffeurs, technici, voedselkundigen, marketingmedewerkers: overal zie je nieuwe gezichten. Opeens is Smithson, dat altijd trots was dat het net als de ark van Noach overal twee exemplaren van had, sterk uitgebreid. Er zijn nu vijf bakkers, en dan heb ik het alleen nog maar over het centrum. Ik heb gehoord dat Carling het overal ter wereld zo aanpakt: ze vestigen zich ergens in de regio waar de grond goedkoop is en je makkelijk aan vergunningen komt, laten hun bedrijf integreren in de plaatselijke gemeenschap en veranderen zo het landschap en de cultuur voorgoed. Om eerlijk te zijn had Smithson waarschijnlijk wel een schopje onder z'n achterste nodig, maar toch moet je soms even slikken als je de enorme vrachtwagens ons wereldje ziet binnendenderen, de wegen hoort kreunen onder hun gewicht, de uitlaatgassen ziet opwolken.

Aan de oostkant van het stadscentrum is een groot meer, omringd door dicht struikgewas, en een park dat geliefd is bij de inwoners. Sonny Lake heet eigenlijk Smithson Lake, maar zo wordt het nooit genoemd. Geen idee waarom, maar het is al Sonny Lake zolang ik me kan herinneren. Er staat zelfs NAAR SONNY LAKE op de verkeersbordjes. Mijn ouders zijn er in de jaren zeventig getrouwd met een heel

onconventionele huwelijksceremonie. Er staat een foto van mam van die dag op mijn nachtkastje. De foto is genomen vlak nadat pap en zij hun geloftes hadden afgelegd. Ze heeft madeliefjes in haar haar en een glas bowl in haar hand. Ze lijkt een jaar of twaalf.

Het meer grenst aan de achterkant van de belangrijkste middelbare school. Toen ik nog op de basisschool zat, kwam ik er vaak met mam om de eendjes te voeren en het gras af te speuren naar klaver-tjesvier. Tijdens mijn middelbareschooltijd gingen we naar het meer om sigaretten te roken, gejatte alcohol te drinken en met jongens te zoenen. Het oude prieeltje op de brug was dé plek voor een griezelige seance, en de oeroude houten toren op een veldje in de buurt was een ideale uitkijkpost vanwaar je in de gaten kon houden of er niemand aan kwam. Als je eenmaal de krakende wenteltrap was opgeklommen, kwam je op een uitkijkpost vanwaaruit je het meer kon overzien, de autoweg en het hele stuk tot aan de middelbare school. Het was bovendien een geweldige verstopplek. Voor zijn dood hadden Jacob en ik er uren zitten praten, kussen en meer. Ik doe even mijn ogen dicht en zie zijn jonge gezicht voor me. Hij voelt nu zo ver weg.

Ik probeer die plek zo veel mogelijk te vermijden.

Bij Sonny Lake krioelt het intussen al van de politieagenten die nieuwsgierige voorbijgangers op een afstandje proberen te houden. Het meer is 's zomers erg in trek, en zo'n twee jaar geleden heeft de gemeente in het noorden van het park een van die moderne speel-terreinen met een zachte ondergrond aangelegd, als aanvulling op het krakkemikkige oude speeltuintje aan de westkant, maar ik heb me er niet toe kunnen zetten om er eens met Ben naartoe te gaan. Er liggen daar veel te veel oude herinneringen op de loer voor een leuk speel-afpraakje op zondagmiddag.

Een paar mensen in joggingpakken staan vlakbij zachtjes te praten als ik langslow. Dan zie ik hem: rechercheur Felix McKinnon, mijn partner. Ik voel me week worden vanbinnen en als altijd verbaas ik me over de uitwerking die hij op me heeft. Hij buigt zich fronsend om

iets tegen iemand van de forensische opsporing te zeggen die vlak naast het pad het gras onderzoekt. Iets verderop staat een wit scherm in het riet. Links daarvan is Casey, onze fotografe, druk aan het fotograferen.

Ik laat het tot me doordringen dat Rosalind Ryan dood is. Met een schok besef ik dat ik nu echt volwassen ben. Ik herinner me hoe prachtig de jurk van haar schooluniform zich voegde naar haar vrouwelijke vormen. Ik herinner me dat mijn eigen uniform tot over mijn knieën hing, hoe ik met spelden de taille en de zoom probeerde in te nemen zodat het meer op dat van haar leek. Ik haal diep adem en blaas langzaam uit. Terwijl ik op het water afloop trek ik een effen gezicht. Ik probeer de zo vertrouwde beelden van Rosalind die zich naar de voorgrond willen dringen, weg te drukken. Ik probeer alles weg te drukken. De zon breekt door de laatste wolken en brandt fel. De lucht is kurkdroog. We zullen tempo moeten maken. Ze moet hier snel weg.

‘Hoi’, zeg ik.

‘Ha.’ Felix glimlacht, knipperend in de zon. ‘Gaat-ie?’

Even dansen er witte vlekjes voor mijn ogen. ‘Ja hoor.’ Ik negeer zijn vraag en wijs naar het witte scherm. ‘Wat denk je?’

‘Moeilijk te zeggen. We hebben haar kunnen identificeren aan de hand van een bibliotheekkaart van school die in een pasjasetui in haar jaszakje zat. Verder had ze niks bij zich, op haar sleutels na, ook in een jaszak. We hebben nog geen telefoon of tas kunnen vinden.’ Hij veegt zijn voorhoofd af, dat nu al bezweet is. ‘Fuck, wat is het heet.’ Felix is nog steeds niet gewend aan de genadeloze hitte die Smithson altijd rond Kerstmis teistert. ‘Ze lag in het water toen die man haar vond, maar Anna gelooft niet dat ze is verdrongen. Zij denkt dat ze is gewurgd. Maar ze heeft ook een akelige hoofdwond. Geen zichtbare steek- of kogelwonden. Zodra ze is verplaatst, kunnen we uiteraard meer te weten komen.’ Hij komt moeizaam overeind. Een paar grijze haren glinsteren bij zijn slapen. Er verschijnen rimpeltjes om zijn ogen als zijn blik de mijne vangt. Ik kijk weg voordat dat niet meer lukt.

‘En, kende je haar? Herinner je je haar van school?’ vraagt hij.

Ik knik en kijk uit over het meer. Er dobberen twee eenden naast elkaar voorbij, hun prachtig getekende kopjes net toneelmaskers.

‘Het is niet iemand die je snel vergeet.’

‘Dat idee had ik al. Maar waren jullie ook vriendinnen?’

‘We zaten op de middelbare school! We waren allemaal vriendinnen, en dan weer niet. Je weet toch hoe dat gaat op die leeftijd?’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op en lijkt nog iets te willen zeggen, dus ik kap hem af voordat hij de kans heeft. ‘Felix, is deze zaak voor ons?’

Hij kijkt me nog steeds nieuwsgierig aan en zegt: ‘Dat denk ik wel. Ik was op het bureau toen de melding binnenkwam en Jonesy vroeg of ik jou wilde bellen. Matthews zal misschien moeilijk doen, maar ja, ik denk dat het onze zaak is.’

Ik voel een vertrouwde opwindning. Een nieuwe zaak. In mijn hoofd gaan de radertjes draaien als ik bedenk wat er gebeurd kan zijn. Maar het is wel Rosalind Ryan die daar dood in het water ligt, denk ik. Zij is het. Mijn doorgaans betrouwbare hersenen blijven steken bij een flakkerend beeld van haar gezicht, alsof ik naar een haperend computerscherm kijk. Ik hoor Caseys camera achter ons ritmisch klikken en het geluid komt hard bij me binnen. Ik haal een paar keer bewust adem voordat ik antwoord geef. ‘Goed. Ik wil graag aan deze zaak werken. Luister eens,’ zeg ik en dan pas kijk ik Felix in de ogen, ‘ik ken haar vaag van school, maar dat hindert niet. Echt niet.’ Ik probeer de pijnlijke buikkrampen te negeren. ‘En, wie heeft haar gevonden?’

‘Die man daar bij Jimmy. Hij heeft ook op Smithson High gezeten, maar ik denk dat hij ouder is dan jij. Hij is behoorlijk aangeslagen. Zijn vrouw komt hem zo ophalen. Hij heet Marsh.’

Ik kijk naar de goedgebouwde man in hardloopkleden die naast Jimmy, een van onze agenten, op een bankje zit. Volgens mij is het de oudere broer van Phillip Marsh. Ik geloof niet dat we elkaar al eens eerder hebben gesproken.

‘Ik ga even met hem praten.’

‘Oké. Maak het niet te lang. We moeten haar nog even bekijken voor we hier weggaan.’

Terwijl ik op de getuige afloop, probeer ik op zijn naam te komen. Spencer? Cooper? Zoiets. ‘Hallo.’

Jimmy en de man kijken naar me op.

‘Ik ben rechercheur Gemma Woodstock.’

Jimmy glimlacht even. ‘Dit is Connor Marsh. Hij heeft vanmorgen het lichaam van die jonge vrouw gevonden. Hij was rondjes aan het rennen.’

‘Dag Connor’, zeg ik.

‘Eerlijk gezegd wilde ik het er bij eentje houden. Eén rondje. Ik heb niet meer zo’n goede conditie als vroeger.’ Connor kijkt me niet aan als hij praat. Zijn blik is gericht op een tak op de grond die hij tussen zijn voeten heen en weer schopt.

‘Kun je me vertellen hoe je het lichaam ontdekt hebt?’ vraag ik.

Hij geeft weer een schopje tegen de tak. ‘God, dat was zo bizar, weet je.’ Hij kijkt me aan en even zie ik een flits van herkenning in zijn ogen. Ik ben er vrij zeker van dat ik, toen ik van school af was en naar de sportschool achter de bibliotheek ging, hem daar weleens heb zien gewichtheffen. Hij knippert met zijn ogen en staart dan weer naar het meer. ‘Ik kwam aanrennen. Niet ver hiervandaan, bij die bocht.’ Hij wijst naar waar het pad afbuigt, zo’n twintig meter bij Rosalinds lichaam vandaan. ‘Ik dacht nergens aan. Nou ja, je snapt wat ik bedoel: ik dacht niet aan iets in het bijzonder. Ik was alleen maar aan het hardlopen. Ik besloot het bij één rondje te laten en ging net langzamer lopen toen ik haar in het water zag liggen.’ Hij ademt hoorbaar uit. ‘Ik zag eerst niet wat het was. Waarschijnlijk afval of iets dergelijks, dacht ik. En toen drong langzaam tot me door waar ik naar keek. Een bizar moment. Ik schrok me rot.’ Connor veegt het haar van zijn voorhoofd en gaat dan verder. ‘Ik hoorde een van de agenten zeggen dat ze hier op school lesgeeft.’

Ik blijf hem aankijken, maar zeg niets en houd mijn gezicht effen.

‘Die school ken ik’, vervolgt Connor. ‘Ze heeft er ook op gezeten, net als wij. Ze was heel mooi.’ Connor kijkt me aan. ‘Waarschijnlijk een jaargenoot van jou, gok ik?’

Jimmy’s hoofd schiet mijn kant op. Ik negeer hem.

‘Connor, heb je nog andere mensen gezien vanochtend? Iemand hier zien rondhangen? Alles wat je je maar kunt herinneren zou kunnen helpen.’

Hij kijkt weer naar de grond. Ik zie de bovenkant van een tatoeage boven de rand van zijn enkelsok uit piepen. Het lijkt op het embleem van de Smithson Saints Football Club. ‘Volgens mij heb ik niemand gezien. Misschien dat er een meisje in haar auto zat toen ik het parkeerterrein op reed. Ze zat te bellen. Dat herinner ik me geloof ik wel.’

‘En verder?’ dring ik aan.

‘Verder niks, geloof ik. Tenminste, niet echt. Ik denk dat ik langs iemand ben gerend die een hond uitliet. Een man, geloof ik. Een wat oudere man. Sorry, het was nogal vroeg en ik heb niet opgelet.’

‘Geeft niets. Laat het ons maar weten als er je nog iets te binnen schiet.’

‘Betekenen die bloemen nog wat?’

‘Hè, bloemen?’

Connor knikt. ‘Ja, er dreven bloemen om haar heen in het water. Het leken me rozen.’

Jimmy en ik wisselen een blik. Hij haalt nauwelijks merkbaar zijn schouders op. ‘Daar kunnen we in dit stadion nog weinig over zeggen. Uiteraard onderzoeken we alles.’ Ik praat vlot, maar mijn bloed kolkte.

‘Mag ik zo weg? Mijn vrouw komt me halen, maar ze zal de kinderen bij zich hebben, dus ik wil haar liever bij de parkeerplaats opwachten.’ Zijn blik glijdt naar de plaats delict en hij huivert, ondanks de hitte. ‘En niet hier.’

‘Prima, man. Ik loop met je mee.’

Jimmy’s kalme manier van doen is altijd geruststellend. Hij zou het geweldig doen als voice-over in een reclamespotje voor levensverzekeringen of iets dergelijks.

‘O, Connor, nog één vraagje’, zeg ik als ik overeind kom. ‘Je hebt het lichaam niet aangeraakt, toch?’

‘Zeker niet. Ik ben er niet eens zo heel dichtbij geweest. Dit soort dingen trek ik niet goed.’

‘En dat is maar beter ook, man, veel beter’, zegt Jimmy, die Connor weglodst.

Wippend op mijn voeten kijk ik nog eens goed rond. Een paar jonge meisjes met hardloopschoenen in fluorescerende kleuren en zwart lycra klampen zich lijkbleek aan elkaar vast. Waarschijnlijk leerlingen van Smithson, denk ik en trek een grimas. Een paar moeders duwen behoedzaam hun kinderen op de schommel en helpen ze halfhartig de glijbaan op en af, maar staren ondertussen naar wat er allemaal aan de rand van het meer gebeurt. Ik hoor het lage zoemen van een naderende helikopter. Shit, verslaggevers. We moeten vaart maken.

Felix ziet me aankomen en loopt bij het forensisch team vandaan, zijn wenkbrauwen vragend opgetrokken.

‘Die heeft er niets mee te maken’, zeg ik tegen Felix. ‘Niets gezien, weet niets. We vragen of hij later vandaag of morgen naar het bureau komt zodat we alles vast kunnen leggen, en we moeten zijn alibi checken bij zijn vrouw, maar ik denk niet dat we iets aan hem hebben.’

‘Dacht ik al’, zegt Felix. ‘Kom, we gaan met Anna praten, dan kunnen we hier afronden.’

‘Precies wat ik wilde voorstellen.’

We glimlachen even naar elkaar terwijl we langs de rotsen lopen, naar waar de rietkraag begint. Ik zie de donkere ingang van de afwateringsbuis en kan het gevoel niet van me afschudden dat iemand ons van daaruit in de gaten zou kunnen houden.

‘Hé,’ zeg ik tegen Felix, het achterdochtige gevoel onderdrukkend, ‘hoe zit dat met die bloemen? Connor Marsh zei dat haar lichaam daarmee bedekt was.’

‘Ja’, zegt hij en hij draait zijn hoofd zodat ik hem kan verstaan. ‘Er dreven rode rozen met lange stelen om haar heen. Echt heel griezelig.’

Ik stel het me voor, en even bedenk ik hoe geweldig ze er in andere omstandigheden overdekt met rozen zou hebben uitgezien. Ik loop achter Felix aan. Opeens schiet er zo'n hevige emotie door me heen dat ik bang ben in het water te vallen. Dit kan toch niet waar zijn. Ik doe mijn uiterste best om overeind te blijven, houd mijn ogen strak op het achterhoofd van Felix gericht en haal diep adem.

Grijs water klotst zachtjes tegen de bruine grond onder mijn laarsjes en dan zie ik het: een voet die bleek en ijl onder het scherm uit drijft. Ik herinner me hoe ik een keer toekeek toen Rose op de sportdag op een startblok aan de rand van het plaatselijke zwembad stond, haar ranke voeten naast elkaar terwijl ze door haar knieën zakte en haar zwembril opzette, klaar om te duiken.

'Hoi Gem!' Anna's hoofd verschijnt om de hoek van het scherm.

'Ha Anna', zeg ik en ik bescherm mijn ogen tegen de zon, stap over een vieze plastic tas heen en loop zijwaarts langs de rand naar haar toe.

Anna staat in haar waterdichte beschermende kleding tot aan haar knieën in het meer. Ze lijkt wel een astronaut. Ik zie dat ze stikt van de hitte, ze heeft een rood gezicht en haar pony plakt in warrige slierten op haar voorhoofd.

'Goed', zegt ze als we dichtbij genoeg zijn. 'Jullie weten hoe het gaat. We hebben te maken met een overleden vrouw, achtentwintig jaar oud. Haar verjaardag is op eerste kerstdag om precies te zijn, volgens haar identiteitsbewijs, een bibliotheekkaart voor leraren van het Smithson Secondary College. Ze is al minstens vijf uur dood, maar dat kunnen er ook maximaal acht zijn; lastig vast te stellen vanwege het water. Later kan ik het nauwkeuriger bepalen. Zoals ik al tegen McKinnon heb gezegd: ik denk dat ze al dood was toen ze te water raakte. Ze heeft een flinke wond aan de zijkant van haar hoofd. Ik vermoed een klap met een steen of een ander ruw voorwerp, maar dat zou duidelijk moeten worden uit de autopsie. Dan vinden we misschien grond of gruis zodat we het wapen kunnen bepalen. Volgens mij is ze ook gewurgd, gezien de plekken in haar hals, en uiteraard wil

ik een toxicologisch onderzoek doen. Een ruzie tussen geliefden, zou ik zeggen. Of een willekeurige aanval, zeker als haar portemonnee niet opduikt.’ Anna veegt het vochtige haar uit haar ogen. ‘Hoe dan ook, het is heel akelig. Het ziet ernaar uit dat ze ook is aangerand: haar ondergoed ontbreekt en er zijn wat blauwe plekken op haar dijen en bovenarmen. Nogmaals: ik kan jullie meer vertellen als we haar naar het lab hebben gebracht. Maar zelfmoord en een natuurlijke dood kan ik nu al wel uitsluiten. Dit is doodslag.’

Ik kijk naar Felix. Hij staart naar Rosalind en is zo te zien diep in gedachten verzonken.

Anna gebaart naar het forensisch team dat ze het lichaam van Rose kunnen weghalen. De verslaggevers zijn er inmiddels ook en sluipen heen en weer achter de politieafzetting, als hongerige leeuwen. Ik kan de zwarte bol van een microfoon op en neer zien dansen boven de kleine menigte toeschouwers. De glinstering van een camera-lens. Glad, televisiegeniek haar dat over een schouder wordt geschud.

O, geweldig. Het laatste waar ik op zit te wachten is een aanvaring met razende reporter Candy Fyfe.

Anna zet haar handen in haar zij. ‘Oké jongens, ik ben klaar hier. Alles gefotografeerd en in zakjes gedaan. Niks waar we verder mee komen, denk ik. Moet je zien wat een troep hier. En water is altijd slecht.’

‘Ja, wat zou het fijn zijn als iedereen bij rustig weer midden op een groot, leeg sportveld werd vermoord’, zegt Roger opgewekt. Roger is de forensisch rechercheur die het langst bij ons team is. Hij zit al bijna veertig jaar bij de politie van Smithson en treedt elke omstandigheid met dezelfde zonnige houding tegemoet. Ik stel me vaak voor dat hij thuis vrolijk aan zijn vrouw vertelt over de zaak waaraan hij werkt: ‘Ja, dat dode meisje is gewurgd. Het lijkt erop dat ze in koelen bloede is vermoord. Mag ik het zout, lieverd?’

Roger haalt met Fred, de andere forensisch agent, het scherm weg en samen schuiven ze de brancard voorzichtig onder Rose’ linkerzij.

Boven ons verschijnt de buik van een laagvliegende helikopter, en ik loop om naar de rechterkant zodat ik het zicht op het lichaam blokkeer. Rose wordt op de witte draagbaar getild. Haar gezicht ziet er precies zo uit als ik me herinner. Zo mooi als een Disneyprinses, die met gelijkmatige gelaatstrekken geduldig wacht tot een prins haar kust. Toen ik een paar jaar geleden hoorde dat ze weer terug was in Smithson en les gaf op de school, was ik teleurgesteld. Ik gunde haar iets beters. Haar haar sliert over de rand en Fred tilt het op en drapeert het langs haar gezicht, zodat het op haar schouder en bovenarm ligt. Hij kijkt naar haar alsof ze een slapend kind is. Ik bedenk dat Fred en zijn vrouw een paar maanden geleden hun eerste baby hebben gekregen en vraag me af wat er door hem heen gaat.

Rosalind heeft felblauw gelakte teennagels en zilveren ringen aan haar vingers. Haar wenkbrauwen en wimpers steken donker af tegen haar bleke huid. Ik weet nog dat ik ook zulke wenkbrauwen probeerde te maken in mijn slaapkamer. Maar ook al waren de mijne veel donkerder dan die van haar, het zag er nooit goed uit.

Fred en Roger trekken de lijkenzak om haar heen. De plekken in haar hals zijn bijna zwart. Haar chocoladebruine ogen kijken star in de brandende zon. Het snerpande geluid van de rits en ze is weg.

‘Goed, nou, ik zie jullie allemaal vast binnenkort weer.’ Anna kijkt al op haar telefoon terwijl ze naar de parkeerplaats loopt.

We geven het veldteam aanwijzingen om met het onderzoek te beginnen.

‘Begin met het terrein rond het meer’, zeg ik tegen Charlie, de teamleider. ‘En dan verder met het speeltuintje en het struikgewas. En stuur al die mensen weg. Wat een toestand hier.’

Een paar agenten beginnen de toeschouwers aan de randen van de afzetting weg te sturen. Ik zie hoe een tiener terloops zijn telefoon omhooghoudt en een foto maakt als het lichaam van Rosalind in een ambulance wordt geschoven, die vervolgens wegscheurt in de richting van het centrum van de stad.

We hebben niet veel tijd meer om de voorsprong te behouden.

Ik draai me om naar het meer. Het water verraadt niets.

Als alles in gang is gezet, stappen we in mijn auto en rijden naar het bureau. Felix luistert zijn voicemail af. Hij leunt naar mij en knijpt langzaam in mijn hand. Ik voel een rilling diep vanbinnen. Ik trek mijn hand terug en doe de radio aan om het zoemen in mijn oren te overstemmen. De pijn heeft zich laag in mijn onderbuik vastgezet waar mijn gordel knelt, en ik ga verzitten in de hoop dat het dan minder zeer doet. Ik heb geen idee hoe hevig ik nog bloed en ik kan niet wachten tot ik op het bureau naar de wc kan. Ik wil alleen zijn.

Ik rem plotseling als ik nog net op tijd een rood licht zie. Felix kijkt even naar me, maar ik houd mijn ogen op de weg gericht. *Rosalind Ryan is dood. Rosalind Ryan is dood*, denk ik aan één stuk door. En dan bedenk ik dat ik ergens altijd al heb geweten dat er iets dergelijks zou gebeuren.

3

Zaterdag 12 december, 11.36 uur

‘Weet je zeker dat je geen problemen met deze zaak gaat krijgen, Woodstock?’ vraagt Jonesy. Er zitten druppels koffie in zijn snor. Zijn buik puilt uit boven zijn broek en hij wrijft er afwezig over. ‘Ik hoor van McKinnon dat je het dode meisje kent.’

We staan in een van de kantoortjes aan de rand van de centrale ruimte van het politiebureau. Jonesy, of voluit Ken Jones, onze hoofdcommissaris, heeft duidelijk besloten dat hij vanwege de moord op Rosalind persoonlijk aanwezig moet zijn. Ik kan me niet herinneren wanneer ik hem hier voor het laatst in het weekend heb gezien.

Ik zie in gedachten flitsen van Rosalinds gezicht op het schoolplein. Glimpen van haar roomwitte huid in de kleedkamer op school, haar grote ogen die me veelbetekenend en indringend aankijken. Jaren later moest ik de auto eens afremmen toen ik haar voor me uit zag lopen, zware boodschappentassen in haar handen, haar lange rok zwierend boven haar voeten. Haar brokkelige gezicht in het jaarboek van school, verbleekt door het wrijven van mijn vingers.

Rosalind die naar me staart in de klas, net zolang tot ik wegkijk.

Ik ken elke centimeter van haar gezicht.

Ik schraap mijn keel. ‘Ja, meneer. Ik heb haar wel oppervlakkig gekend, maar dat is geen probleem. Echt niet. We waren niet bevriend en ik heb haar amper meer gezien sinds we op school zaten. Jaren geleden.’

Mijn hart bonst; ik vind het vervelend om Jonesy voor te liegen, maar hoe moet ik het anders zeggen? Ik kan hem moeilijk vertellen hoe het echt zat met Rosalind.

‘Oké, mooi. Want ik wil dat hier met volle kracht aan gewerkt wordt. Jij en McKinnon, d’r bovenop. Dit wordt mega.’ Hij neemt luidruchtig een slok van zijn meeneemkoffie. ‘Doe vandaag wat er gedaan moet worden, zoals de familie bezoeken, en zorg dat je goed slaapt zodat je er morgen flink tegenaan kan.’

‘Ja, meneer, natuurlijk.’

‘Denk je dat je het aankan na vorige week?’

‘Ja, meneer.’

‘Mooi. Akelige toestand was dat.’

Ik verschik mijn tas, het hengsel snijdt pijnlijk in mijn schouder. Ik denk terug aan afgelopen zondagavond, toen ik de afbladderende badkamerdeur opendeed en de wanhopige, murw geslagen jonge vrouw aantrof die had besloten dat het beter was haar baby in bad te verdrinken en vervolgens met het jongetje in haar armen haar polsen door te snijden, dan nog een nacht langer in angst voor haar gewelddadige ex-vriend te hoeven doorbrengen. ‘Is het niet allemaal nogal akelig tegenwoordig?’

‘Zo voelt het wel soms. Nou ja, aan de slag dan maar.’ Jonesy geeft me een harde klop op mijn rug terwijl zijn telefoon gaat. ‘Ah, daar is die verrekte onderhoudsman eindelijk. Die airco in de centrale ruimte is weer stuk’, zegt hij en hij loopt weg terwijl hij de rinkelende telefoon uit zijn zak vist. De Pink Panther-riedel stopt abrupt als hij bevelen begint te schreeuwen.

Ik staar naar het grote schilderij op de muur naast de waterkoeler: een vage blauwgrijze lucht boven groene bergen. Ik denk aan Rosalind, dood in een lijkenzak. Mijn binnenste is strakgespannen, het voelt of mijn organen opeens te groot zijn voor mijn lichaam. Ik tik ongeduldig met mijn voeten en hoop dat Felix een beetje opschiet. Ik wil hier nu niet alleen zijn met mijn gedachten.

Hij komt de hoek om met twee bekers koffie. Hij ziet me en glimlacht. ‘Hier. Daar zul je wel behoefte aan hebben.’

‘Dank je.’ Ik neem de beker van hem aan, al draait mijn maag zich alleen bij de gedachte aan koffie al om.

‘Ik heb net met Charlie gesproken. Ze hebben haar auto op de bovenste parkeerplaats gevonden. Die tussen de school en het meer in.’

‘Heeft Charlie je gebeld?’ vraag ik.

‘Ja. Daarnet.’

‘Ik dacht dat je met je vrouw praatte.’

Felix kijkt me afkeurend aan. ‘Dat was ook zo, Gem. En toen belde Charlie. Wil je mijn telefoonlog misschien zien?’ Heerlijk hoe melodieus hij het woord ‘telefoonlog’ uitspreekt. Ik wil hem kussen.

‘Doe niet zo raar.’

‘Haar auto is kennelijk geen primaire plaats delict. Anna is teruggegaan voor een vluchtige inspectie, maar hij is op slot en er schijnt niets mee aan de hand te zijn. We kunnen even een kijkje nemen voor ze hem wegslepen, als we willen.’

‘Oké. Prima.’

‘Haar auto stond dus op de bovenste parkeerplaats. Kunnen we ervan uitgaan dat ze wist dat ze gisteravond naar het meer zou gaan?’ vraagt hij.

Daar denk ik even over na. ‘De parkeerplaats bij de school is niet zo groot, herinner ik me. De leraren zetten hun auto vaak op die bij het meer omdat het vandaar maar een minuutje of vijf lopen is. Misschien parkeerde ze daar altijd.’

‘Het kan er veranderd zijn sinds jij op school zat’, zegt Felix.

‘Dat denk ik niet. Ik rij er af en toe langs en het ziet er nog net zo uit als vroeger.’ Ik weet dat ik ratel. Ik stop om adem te halen.

Felix stompt me vriendelijk tegen mijn schouder, maar zijn blik houdt de mijne even vast. Er gaat een siddering door me heen. ‘Gaat het echt wel, Gem? Het moet heel raar zijn om je vroegere klasgenoot zo te zien.’

‘Ja hoor, het gaat echt prima. Alleen een beetje geschrokken, denk ik.’

‘Oké, goed, jullie tweeën.’ Jonesy is klaar met bellen. ‘Vooruit, aan de slag. Roep Matthews en Kingston even. Die wil ik er ook bij hebben, voor het geval dat.’

Ik kijk hoofdschuddend naar Felix, maar die loopt al weg om de anderen te halen. Gerry Matthews en Mac Kingston zijn allebei tegen de vijftig en net als wij rechercheur, maar ze doen altijd uit de hoogte. Ze vinden mij maar niks en dat is wederzijds.

Zodra we ons met z'n vijven in Jonesy's rommelige kantoor hebben gepropt, nemen we door wat we tot nu toe weten.

'De dode is een vrouw van achtentwintig. Rosalind Elizabeth Ryan. Lerares Engels op Smithson Secondary College. Ze woonde blijkbaar alleen, in een huisje langs de snelweg. Het lichaam is vanochtend gevonden bij Sonny Lake, iets voor halfacht. Mishandeld en gewurgd, en vermoedelijk ook aangerand.' Felix dreunt deze gegevens op alsof het een krantenadvertentie is en ik kan bijna doen of ik haar niet ken. Dat ik haar levenloze lichaam niet in het water zie drijven.

'En wie heeft haar gevonden?' vraagt Jonesy. 'Jij zei een of andere jogger, toch, Woodstock? Heeft hij er iets mee te maken?'

'Nee, meneer, dat denk ik niet. Hij wist heel vaag wie ze was, maar dat zullen we wel vaker gaan horen, gezien het feit dat ze in Smithson is opgegroeid en er les gaf.' Mijn stem klinkt vreemd, alsof ik vanuit de kamer hiernaast praat.

'Oké, zorg voor een officiële verklaring, zodat we hem kunnen uitsluiten. En verder? Tijdstip van overlijden?'

'Anna denkt gisteravond laat of vannacht', zeg ik.

'Enig idee wat ze daar bij het meer deed?'

Matthews schraapt zijn keel. 'Er was een grote voorstelling op haar school gisteravond. Een toneelstuk volgens mij. Mijn vrouw is erheen geweest. Ik heb haar net gesproken. Ze zei dat onze dode na afloop bloemen kreeg op het toneel en een dankwoordje uitsprak. Het stuk schijnt heel goed te zijn geweest.'

Ik herinner me dat Rose op het toneel in ons laatste schooljaar een fascinerende Medea speelde. Haar felle ogen schoten als dolken door het publiek terwijl ze zich beklagde over haar jammerlijke lot.

'Ze is altijd al dol op acteren geweest', zeg ik.

'Woodstock kent haar van school', legt Jonesy de anderen uit.

Ik vermijd hun blikken.

‘Goed,’ gaat Jonesy verder, ‘dus de school moet onmiddellijk als secundaire plaats delict worden aangemerkt. Ze is blijkbaar nooit thuis angekommen. Zo snel mogelijk afzetten en een onderzoek beginnen. En ook in haar huis.’

‘Ik heb al een team gestuurd dat de PD heeft afgezet’, zeg ik, zonder te letten op Kingston, die Matthews even aankijkt.

‘Oké’, zegt Jonesy. ‘Jij en McKinnon gaan er een kijkje nemen als de technische ploeg er klaar is. Ondervraag iedereen van wie je dat nodig vindt. Wie gaat naar de familie?’

‘Ik wil best...’

‘Nee.’ Jonesy wuift Matthews’ aanbod weg. ‘Ik wil dat McKinnon en Woodstock naar de familie gaan.’ Hij kijkt me recht aan. ‘De vader is een bigshot in het zakenleven, dus doe een beetje voorzichtig. Het is kennelijk dikke mik tussen hem en burgemeester Cordon. Ik wil zo snel mogelijk een formele identificatie. Iedereen heeft het er al over, dus we moeten haar identiteit vandaag bevestigen. Morgen autopsie; Anna is al op de hoogte. Als dat allemaal geregeld is, wil ik dat jullie in kaart brengen wat er gisteravond op de school is gebeurd. Wie, wat, waar, de bekende riedel. We worden nu al platgebeld door verslaggevers. Dat die vriendin van je, die Candybar, me nog niet gebeld heeft is een raadsel, Woodstock, maar dat zal wel niet lang meer duren.’

‘Ze is geen vriendin van me, meneer.’

‘In ieder geval is ze een enorme lastpak, maar dat zij en de rest van de pers zich hierop zullen storten, is niet te vermijden. Het is een sappig verhaal en ook nog eens vlak voor Kerstmis. Godsamme, wat een nachtmerrie!’ Hij strijkt door zijn schaarse haar en wrijft in zijn ogen. Het schijnt hem te verbazen dat we er nog steeds staan als hij weer kijkt. Eventjes is het stil, tot hij brult: ‘Nou, wat staan jullie daar... aan de slag!’

We stuiven weg.

Ik kreeg vaste grond onder mijn voeten toen ik politieagente werd. Jarenlang had ik gewankeld, gevaarlijk dicht bij de rand van de af-

grond, tot het korps me weer zekerheid gaf, ik mijn rug weer kon rechten. Volgens mijn vader zag ik er in mijn uniform sterk uit. Ik denk dat ik gewoon niet langer naar de grond keek als ik het aanhad. Aanvankelijk waren mijn taken niet al te ingewikkeld: verkeersongelukken, kruimeldiefstallen, verloren voorwerpen, ingegooid ruiten. Na verloop van tijd werd er meer van me verlangd: bekende delinquenten opsporen, patronen in kaart brengen, in het hoofd van zo'n dader kruipen en proberen de volgende handeling te voorspellen en die te voorkomen. Er kwamen veel studenten van de politieschool uit de stad een poosje met ons meelopen. Zo gaat dat nu eenmaal: jonge agenten moeten een behoorlijke tijd in de provincie meedraaien, maar andersom hoeft dat niet; sinds mijn opleiding heb ik maar een paar weken in de stad gewerkt. Ik heb eigenlijk nooit iets anders gekend dan Smithson en omgeving.

Hier, op zo'n vier uur rijden van Sydney, zijn de zomers heet en de winters ijskoud, maar ik ontdekte al snel dat misdaad zich niets van de seizoenen aantrekt. Naast gezonde buitenlucht hebben we hier ook veel alcoholisme, veel verveling en heel veel geweld. Felix, vers van de straten van Londen, heeft me verzekerd dat de politiemethoden die we hier toepassen dezelfde zijn, alleen op een andere schaal. Ik weet zeker dat dat niet waar is – hij wil me niet het gevoel geven dat ik iets mis, denk ik – maar hoe dan ook: iedereen zal het met me eens zijn dat ik hier goed in ben. Dit past bij me.

Vanaf het begin heb ik het speuren fijn gevonden. Dat er altijd puzzels opgelost moeten worden. Het feit dat ik me op één zaak kan concentreren en al het andere mag buitensluiten. Dit is echt een beroep voor zelfzuchtige mensen. Het was weldadig dat ik na jaren van lawaai en drukte recht had op mijn tunnelvisie, ergens mijn onverdeelde aandacht aan kon geven; een excuus om niet met anderen te hoeven praten, me introvert op te stellen.

Als vrouwelijke agent in Smithson kom je natuurlijk voor problemen te staan, maar ergens genoot ik daar ook van. Ze gaven me iets concreets, iets echts om me tegen te verzetten. Hindernissen van vlees

en bloed die ik moest bedwingen, heel wat anders dan het duistere niets waaruit de diepe put van mijn verdriet bestond. De soundtrack van leedvermaak en schampere opmerkingen die mijn dagen begeleidde, maakte me alleen maar vastberadener, meer gefocust.

Al vanaf het begin had Jonesy een zwak voor me. Zijn aanvallige fascinatie voor het feit dat een vrouw overeind wist te blijven in de van testosteron doordrenkte kleedkamer, groeide uit tot bewondering toen ik steeds weer kalm en capabel handelde bij een akelig verkeersongeval, een bloederige zelfmoord of een gewelddadige ruzie. Ik moet hem nageven dat hij vastberaden was mij een stereotiepe behandeling te besparen, en vaak opzettelijk een van de anderen met slecht nieuws naar familieleden stuurde en er niet van uitging dat die beter af waren met mijn zachtaardige benadering. Ik hoorde hem een paar maanden na mijn aanstelling tegen iemand aan de telefoon zeggen dat ik 'echt een taaie' was. Hij was geen ontbrekende vaderfiguur voor me, en hij overschreed nooit de grens die ik zorgvuldig om me heen had getrokken, maar in Jonesy kreeg ik er wel een soort oom bij, en ik kan niet zeggen dat ik daar bezwaar tegen had. De jongens op het bureau waren echt bot en hij steunde me niet zó openlijk dat het daardoor voor mij juist erger werd. Nee, hij wierp zich subtiel op tot mijn sterke – alhoewel stuntelige – bondgenoot en ik wilde niets liever dan dat hij trots op me zou zijn.

Het was lang geleden dat trots voor mij belangrijk had geleken; het verdriet dat mijn vader en mij omgaf, maakte een normale band tussen vader en kind onmogelijk. We waren bijna uitsluitend gericht op overleven. Pap heeft nooit echt ontspannen van de opvoeding kunnen genieten; af en toe waren er momenten van nerveuze vreugde, maar doorgaans was hij te zeer op zijn hoede voor dreigend gevaar. Doordat ik vanaf mijn dertiende jaar alleen met mijn vader had gewoond, vond ik het overweldigend om zoveel anderen, en dan vooral zoveel mannen, om me heen te hebben. Hun geur hing overal in het politiebureau, ik raakte in de war door hun constante honger. Ze maakten botte, wrede grappen. Knarsetandend onderdrukte ik de

frustratie, en af en toe ook angst, die ik voelde. Er was erg weinig wat in mijn voordeel werkte. Ik was niet alleen vrouw, maar ook nog eens jong, ambitieus en beslist niet dom: een gevaarlijk mengsel.

Tegen het eind van mijn eerste maand op het werk moest ik eens naar een overval op een garage in de stad, samen met Keith Blight. Blight was een vermoeide oude agent die vond dat het korps geen plek was voor een vrouw. Volgens hem was ik veel beter af als ik met mijn gevoelens en mijn handtasje zo snel mogelijk naar de dichtstbijzijnde schoonheidsspecialiste vertrok. De automonteur was erin geslaagd de dief vast te houden, een broodmagere backpacker met acnelittekens die ongeveer elke minuut op de grond spuugde. Toen we naar binnen liepen en ik mijn handboeien tevoorschijn haalde, grijnsde het misdadige fretje alleen maar en wisselde een blik van verstandhouding met Blight, die de situatie net zo grappig scheen te vinden. Ze vonden me allebei om te lachen. Een groentje, en nog een meisje bovendien. Ik zei niets, want ik wist dat ze elk protest, welke reactie dan ook, als emotioneel zouden opvatten, en ze dan precies van me zouden krijgen wat ze verwachtten. Met een vuurrood gezicht duwde ik het vettige hoofd van de backpacker naar beneden, de politieauto in. De woede laaide in me op en dreigde in een schreeuw uit te monden.

En toen, een paar maanden later, kwam de zaak-Robbie en daarvoor veranderde alles.

MEER LEZEN?

Het duistere meer verschijnt 19 september 2019.